

παί έκελάδουν, και άνίπταντο όλίγον ύψηλά διά νά όρμήσωσι πάλιν πρὸς τήν χλόην ὡς βουτηκται, και ἔπειτα ὡς βέλη έχάνοντο ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν εἰς τὰ ἀκρότατα τῆς κοιλάδος, ἐνῶ ὁμάδες ὑπολαίδων εἰς ὕψος δυσδιόρατον ἀφινον τὸ ἀνοιξιάντικον αὐτῶν κελάδημα όλίγω μονότονον ἀλλ' ἀπαραμίλλου γλυκύτητος, και ἐπέτων ὁλονὲν αἱ χελιδόνες και ἔκοκκίνιζον ὁλονὲν αἱ παπαροῦναι.

Και ἐν Πύργῳ ἐτελέσθη μνημόσυνον ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ Κουμουندούρου, εἰς ὃ παρευρέθησαν πᾶσαι αἱ πολιτικαὶ και στρατιωτικαὶ τοῦ τόπου ἀρχαί, και πᾶσα τάξις ἀνθρώπων ἀνευ διακρίσεως κομμάτων. Ἐπίσης και τὸ γυναικεῖον φύλον ἀθρόον ὑπὲρ ποτε συνέρρευσε. Λόγον δὲ ἀπήγγειλεν ὁ δικηγόρος κ. Χαράλαμπος Παπαδόπουλος, ὡραῖον δὲ ἐλεγείον ὁ διακεκριμένος νεὸς κ. Ι. Π. Κόκκαλης, συναρμολογήσας μετὰ πολλοῦ αἰσθήματος ὡραίας ιδέας και πολυλὰς ἀληθείας.

Ἐφίκετο ἐκ Ζακύνθου ὅπως ὑποβλήθη εἰς τὰς διδακτορικὰς ἐξετάσεις ὁ κ. Ἰωάννης Λεονταράκης, ἐκ τῶν καλλιτέρων Ζακυνθινῶν νέων και ἐκ τῆς μυροδόλου νήσου ἀναποκριτῆς τοῦ *Μη Χάνεσαι*.

ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βάριον, 20 Μαρτίου

Και ὅμως ὁ ἰταλικὸς τύπος δὲν διστάζει ἀπὸ τινος νά

ἐπιδιώκη ἀξιώσεις ἐπὶ διακεκριμένην τινα θέσιν μεταξὺ τοῦ μεγάλου εὐρωπαϊκοῦ τύπου· ἀξιώσεις ὅμως ὅφ' ἂς ἐγώιστικῇ μᾶλλον ἐλαφρότητι λανθάνει ἢ σοβαρότητι κρίσεων. Ἡ ιδέα αὕτη μόνη μετριάζει τὸ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐξ-εγειρόμενον κατὰ τοῦ ἰταλικοῦ τύπου συναίσθημά μου· ἀνίκανον, ἄπορον, σκαιὸν τὸν χαρακτηρίζω, ἀλλ' οὐχὶ ἐπιβούλως ἀμέριμον.

Ὅταν διάσημὸς τις κλέπτῃς ἀποθνήσκῃ ἐν οἰαδήποτε τῆς γῆς γωνίᾳ, ὅταν ἀγνώστου τινὸς δημοκρατίας ἐν Ἀμερικῇ ὁ ἐφήμερος και ἀνώνημος πρόεδρος ἀφίνει τὴν ζωὴν, ὁ ἰταλικὸς τύπος κατορθώνει νά γνωστοποιήσῃ τοῖς εὐδαίμοσιν αὐτοῦ ἀναγνώσταις και τὰ αὐτοσχέδια τοῦ θανόντος χαρακτηριστικὰ και τοῦ βίου του ὅλου τὴν ἱστορίαν και τὰ ἄθλα και τὰ θαύματα· ἢ φιλόσοφος λακωνικὸς τῆς τοῦ τηλεγράφου με πέντε μόνον λέξεις ἀνήγγειλε τῇ Ἰταλίᾳ τὸν θάνατον τοῦ Κουμουندούρου και οὐδὲν πλέον.

Ἄλλως τε, κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἡ Ἰταλία δὲν ἔχει καιρὸν ν' ἀσχολῆται μετ' τῆς μικρᾶς Ἑλλάδος τὸν μέγαν πόνον· ἢ Ἰταλία κηθύμει, ἐώρταζεν, ἐνθουσία· και οὐδεὶς δύναται νά μὴ ἐπιπροσήσῃ εἰς τὴν χαρὰν τῆς, τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς· ἐώρτασε τὰ γενέθλια τοῦ ἵπποτικοῦ βασιλέως τῆς, τὴν 14 τρέχοντος· ἐώρτασε πῆν καθέλκυσιν—λαμπρῶς ἐπιτυχοῦσαν—τῆς *Ναυπάκτου* τῆς, τοῦ τετάρτου γιγαντώδους θωρηκτοῦ τῆς, διά τὰ ὅποια ὁ ναυτικὸς κόσμος τὴν ζηλεύει· ἢ *Ναύπακτος* εἶνε μεγαλειτέρα τοῦ *Δουβλίου*. Τώρα ἐτοιμάζεται νά ἐορτάσῃ ἐν Ρώμῃ τοὺς γάμους τοῦ ἀδελφοῦ τῆς βασιλίσσης, πρίγκηπος Θωμᾶ, μετὰ βουαρῆς ἡγεμονίδος· ἐτοιμάζεται νά ἐορτάσῃ οἰκονομικὴν ἐορτὴν, τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς ἀπὸ τῆς καταναγκαστικῆς κυκλοφορίας τῶν τραπεζογραμματίων. Ἐν τούτοις τὰ ἔσοδα τοῦ κράτους αὐξάνουσιν ὁσημέραι, τὸ ἐμπόριόν τῆς εὐδαιμονεῖ, ἢ βιομηχανία ἀναπτύσσεται, παρασκευάζει ἐκθέσεις, ἐν Τουρίνῳ ἐθνικὴν,

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνεχ. ἰδ. ἀριθ. 438)

— Ἄνάδοχε, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν, ἡ πείνα εἶναι τοῦ ἀναγκάζει τὸν λύκον νά ἔβγῃ ἀπ' τὸ δάσος· ἀν λοιπὸν ὁ ἀγριάνθρωπος δὲν ἐπανέλθῃ, τοῦτο θά πῃ ὅτι εἶναι φρόνιμος και προβλεπτικὸς, φροντίσας νά κάμῃ τὰς προμηθείας του διά τὸν χειμῶνα.

— Ἐχει δίκαιον, εἶπεν ὁ δήμαρχος.

Ἡ Αἰκατερίνη ὕψωσε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν.

— Καθὸ χειμῶνα θά περάσῃ φέτος, ἐσκέφθη.

Τοῦτο ἦτο προαισθησις.

— Τώρα νά ἴδωμεν ἄλλο πρᾶγμα, ἐπανελάβην ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν, πρέπει νά δώσω μίαν ἐξήγησιν εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ δήμου.

— Τί θά τοὺς εἶπῃς, Ἰάκωβε ;

— Εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν τὸ ψεῦδος εἶναι συγχωρη-

μένον· λοιπὸν θά τοὺς εἶπω ὅτι ὁ ἀγριάνθρωπος ὠφελήθηκε μιά στιγμή τοῦ τὸν ἄφησες μόνον, ὠρμησεν ἐκτὸς τῆς οἰκίας, ἐπήδησεν ἐπάνω ἀπὸ τὸν φράκτην τοῦ κήπου και ἔφυγε διευθυνόμενος πρὸς τὸ δάσος. Εἰς τὸ χωρίον διηγοῦντο πολλὰ πράγματα παράλογα, τὰ ὅποια κατατρομάζουν τὸν κόσμον. Ἐκείνο λοιπὸν, τὸ ὅποσον ἐγὼ ἠθέλησα ἦτο νά καταστείλω τὴν ταραχὴν, νά διαλύσω τοὺς φόβους, νά τοὺς ξετρομάξω και τὸ κατώρθωσα. Εἶδα τὸν ἀγριάνθρωπον, ἠξέβουρον ὅτι εἶναι δειλὸς, ἀβλαβὴς, ἀνίκανος νά κατοικοιήσῃ ἔστω και παιδί, και τώρα ὅλοι εἶναι ἡσυχιοί. Μὴ σὲ μέλει τοῦ ἐγὼ καλά τοὺς γνωρίζω· αὔριο θά μάθουνε, ὅτι ὁ ἀγριάνθρωπος ἔφυγεν εἰς τὰ βουνά, θά χειροκροτήσουν και κανεὶς δὲν θά εὐρεθῇ νά πῇ στοὺς ἄλλους : « Πᾶμε νά τὸν ξανατιάσωμεν ! »

Ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν δὲν ἠπάτηθη, διότι τὴν ἐπαύριον, ποῦ ἔγινε γνωστὸν στὸ Μαρέιλ, ὅτι ὁ ἀγριάνθρωπος διαφυγὼν τὴν ἐπιτήρησιν τῆς συζύγου τοῦ δημάρχου ἔφυγε και πιθανῶς μετέβη και αὐθις εἰς τὸ δάσος, ἀπλῆ ἐκπληξίς ἐξεδηλώθη ἐν τῷ δήμῳ και οὐδεὶς ἐτόλμησε νά ψιθυρίσῃ βλάσφημον λόγον ἢ ἄλλως πῶς νά ἐκδηλώσῃ τὴν δυσἀρέσκειάν του.

Οὐδεὶς πλέον ἐφοβεῖτο τὸν ἀγριάνθρωπον και ἡ γειτονεῖα του οὐδεμίαν πλέον ἐνέπνεε δυσπιστίαν· τοῦναντίον μάλιστα νῦν οἱ πάντες ἐνδιεφέροντο ὑπὲρ αὐτοῦ και ἐθλί-

και Ρώμη παγκόσμιον, και ἐργάζεται και προοδεύει και ζῆ.

Εἶνε πολὺ πολὺ ὠραία ἡ εἰκὼν αὐτῆ, εἶνε πολὺ λαμπρὸν τὸ χρώμα της πρὸ τῆς πενθίμου και ἀπελπιστικῆς ὄψεως τῆς Ἑλλάδος, ἥτις ἀφοῦ τὰ τελευταῖά της δάκρυα ἔχυσεν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ μεγαλειτέρου της τέκνου, δὲν ἔχει πλέον δάκρυα διὰ τὰς βασάνους ἀς ὑφίσταται ὑπὸ τοὺς μικροδеспότας της, δὲν ἔχει πλέον δυνάμεις, δὲν ἔχει ζῶν.

Και ὅμως εἶνε μικρὸν τὸ ἀπελπίζεσθαι. . . ὄχι· δὲν εἶνε ἀπελπισία τὸ αἰσθημα αὐτὸ, ὅπερ ταρασσει τὰ στήθη μου, διότι ταρασσει τὰ στήθη τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδος· εἶνε ἀνία ἐσχάτη, εἶνε δυσανασκέπησις, ἀγανάκτησις, λύσσα τοῦ λέοντος, ἀδυνατοῦντος ἐξ ἀπεχθείας και διὰ τὴν εὐστροφον ταχύτητα νὰ τυντρίψῃ τὰ κατατρυχόντα αὐτὸν ἐρεπετά.

A. Γ. Η.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Τὸ δημοτικὸν μας συμβούλιον ἀν ἔχῃ καιρὸν ἀς ἀναγνώσῃ τοὺς ἐξῆς λόγους ἀπαγγελθέντας ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ πρωθυπουργοῦ και ὑπουργοῦ τῆς Γαλλίας Ἰουλίου Φερῆ :

«Κυρίως πρέπει ν' ἀποτεινόμεθα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, και ἀν θέλετε νὰ διδάξετε εἰς τὰ παιδιὰ τὴν καθαριότητα, πρέπει νὰ τὴν ἔχουν ἐνώπιόν των ἐν τῷ σχολείῳ. Ἄν θέλετε νὰ τὰ ἐμπνεύσητε ἔρωτα εἰς τὴν μελέτην, δὲν πρέπει τὸ σχολεῖον νὰ εἶναι μαῦρος καπνισμένος σταυλός, ἀλλὰ φωτεινὴ καθαρά αἴθουσα, ἐπὶ δὲ τῶν τοίχων νὰ ᾖσι γεγραμμένα ἢ σοφὰ ἀποφθέγματα ἢ εἰκόνας διδακτικά. Τοιαύτη

εἶναι ἡ ἰδέα τοῦ νεωτέρου σχολείου, σχολείου γελαστοῦ, σχολείου ἀγαπητοῦ»

Ἡ κηδεῖα τοῦ Γαμβέττα ἐστοίχισεν εἰς τὸ Γαλλικὸν δημόσιον 20,000 φρ. Ὅτε ἐψηφίσθη ἡ πίστωσις ἐν τῇ Βουλῇ, εὐρέθησαν 60 καταψηφίσαντες.

Δι' ἐκεῖνας ἐκ τῶν ὠραίων μας αἱ ὁποῖαι κάμνουν τὴν παρισίαινα, ἰδοὺ τί γράφει ὁ φίλος τοῦ ἀρχιρράπτου μας Λαμπίκη κ. Ἄρσεν Οὐσαί :

«Τέσσαρες γυναῖκες μπαίνουν σὲ ἀμαξά : μία Παρισινὴ, μία Ἀγγλίσ, μία Ἰσπανίς, και μία Ἐπαρχιώτισσα. Ἡ Ἀγγλίσ δὲν θὰ δεῖξῃ διόλου τὴν γάμπα της· ὄχι γιὰτι δὲν εἶναι εὐμορφῆ· ἀλλ' ἀπὸ τέτοια πράγματα δὲ καταλαβαίνει. Ἡ Ἰσπανίς θὰ τὴν δεῖξῃ σχεδὸν ὅλην ἡ ἐπαρχιώτισσα θὰ τὴν κακοδείξῃ· μόνη ἡ Παρισινὴ θὰ τὴν δεῖξῃ καθὼς πρέπει. Και τί πόδι ! Νομίζεις ὅτι σοῦ κάνει τὸ μάτι, ὅτι προκαλεῖ ! Τὸ πόδι της εἶναι ὀλόκληρος κόσμος, εἶναι ποίημα, εἶναι ἐρωτηματικόν. Τὸ μποτίνι τὸ σφίγγει μετ' ἔρωτος, διαγράφων ἡδυπαθεῖς γραμμάς, στρογγύλας—κατὰ τὸ μᾶλλον και ἥσσον».

Θέλετε ὀλίγα και γιὰ τὸ χέρι τῆς Παρισινῆς ;

«Τὸ χέρι ; Τὸ ἀριστουργηματικὸ ἀπὸ μάρμαρο τριανταφυλλένιο ! Τὸ πᾶν εἶναι ὠραῖον, και αἱ φλέδες αἱ διαγράφουσαι τὴν γεωγραφίαν τοῦ ἔρωτος, και αἱ κάτωθεν γραμμαὶ αἱ συγκροτοῦσαι τὸν χάρτην τῆς τύχης. Οἱ ὄνυχες εἶναι μαργαριτάρια τριανταφυλλένια. Τὸ πᾶν ἔχει φυσιογνωμίαν ὑπὸ τὸ προσωπεῖον, θέλω νὰ εἶπω τὸ γάντι.»

βοντο ἐπὶ τῇ ἀθλίᾳ τύχῃ του. Ὅστις δῆποτε συνελάμβανε τὴν πρόθεσιν νὰ τῷ στήσῃ παγίδα, ἢ νὰ τὸν κακοποιήσῃ οὕτως ἢ ἄλλως, βεβαίως ἤθελεν ἐξεγείρει τὴν γενικὴν ἀγανάκτησιν και ὁ δασόβιος ἤθελεν εὖσει ἀμέσως πολυαριθμοὺς ὑπερασπιστάς, πρὸ πάντων μεταξὺ τοῦ γυναικείου φύλου.

Ἐπὶ ἓνα ἔτι μῆνα πολὺς ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ δασοβίου, ὀλίγον ὅμως κατ' ὀλίγον ἐπαυσαν ν' ἀσχολῶνται περὶ αὐτοῦ. Ἄλλως τε δὲν τὸν ἐβλέπον πλέον, ὡς προηγουμένως, νὰ τρέχῃ διὰ μεσου τῶν θάμνων. Οἱ ἀνθρακεῖς ἐρωτώμενοι ἀπήντων ὅτι ἀπαξ μόνον εἶχον ἰδεῖ αὐτὸν ἀπὸ τῆς μεγάλης κυνηγεσίας. Ἀνθρωποὶ εἰσέδυσαν εἰς τὰ σκοτεινότερα και μᾶλλον ἔρημα τοῦ δάσους, ἀλλ' εἰς μάτην, διότι οὐδὲν ἀπεκάλυπτε τὴν παρουσίαν τοῦ ἀγριανθρώπου και οὐδαμῶς ἀνευρίσκοντο ἔχνη τῆς διαβάσεώς του. Εἶχε γίνε ἀφαντος. Κατ' ἀρχὰς ὑπετέθη ὅτι ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ δάσους τοῦ Μαρεῖλ και ὅτι κατέφυγε πορρωτέρω, εἰς ἄλλην χώραν. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἦτον ἀληθές. Γενόμενος συνετώτερος και μᾶλλον δειλός, ὁ δασόβιος ἐκρύπτετο λαμβάνων μυριάς προφυλάξεις ἵνα καταστῇ ἀόρατος· ἄλλως τε δὲν εἶχεν ἀπομακρυνθῆ ἐκ τῶν συγκαζομένων ὑπ' ἀνθρώπων μερῶν τοῦ δάσους. Ἐπὶ τῶν προπόδων τοῦ φαιοῦ γηλόφου και ὑπὸ τοὺς βράχους εἶχεν ἀνακαλύψει φυσικὸν σπήλαιον ἀρκούντως εὐρύ, ὅπερ και κατέστησε τὴν κατοικίαν του. Οὐδέποτε ἠλιακὴ ἀκτίς εἰσέδυσεν ἐν τῷ σπηλαίῳ τούτῳ, ἀλλ' ὀλίγον φῶς ἐπεχέετο

ἀνωθεν και κατέπιπτεν ἐντὸς αὐτοῦ ἐκ τοῦ θόλου διὰ στενῆς τινος σχισμάδος. Σκοτεινὴ και λοξὴ ὁδός, ἦν ὁ ὑλόβιος διηνώξεν, ἤγεν εἰς τὰ ἔνδον τοῦ σπηλαίου. Ἐκεῖ εὐρίσκετο ὡς ἐν φρουρίῳ, ἔχοντι ὡς ὀχυρώματα πυκνοὺς και ὑψηλοὺς θάμνους, ὑπ' οὓς ὑπῆρχεν ἀτραπὶς, εἰς ἣν ὁ τολμηρότερος τῶν ἀνθρώπων θὰ ἐφοβεῖτο νὰ ἐκτεθῆ.

Οὕτω τὸ καταφύγιόν του ἦτο κεκρυμμένον ἀπὸ παντὸς ὀφθαλμοῦ και δυσυπέβλητον πρόσκομμα, ἦτοι οἱ ἀκανθῶδεις θάμνοι και βᾶτοι, ὑπερήσπιζον αὐτὸν κατὰ πάσης προσβολῆς ἀνθρώπου ἢ ἀγρίων θηρίων. Ἐκεῖ που πλησίον, ὑπὸ βράχον ἀνοικτὸν ὡς βάρανρον, ἀνέβλυζε πηγὴ, χύνουσα τὰ ὕδατα αὐτῆς εἰς ρυάκιον, οὗ ὁ ψίθυρος ἐτάρασσε μόνον τὴν σιγὴν τοῦ μέρους τούτου τοῦ δάσους. Ἐν τῇ πηγῇ ταύτῃ, ἥς τὸ ὕδωρ ἦτο πάντοτε δροσερὸν και διαυγές, ὁ ἀγριάνθρωπος κατέστελλε τὴν δίψαν του. Ὀλίγον κατωτέρω τὸ ὕδωρ εἶχεν ἀνορύξει λάκιον βάθους ἐνὸς μέτρου ἐν ᾧ ἐλούετο, διότι ἐκέκτητο τὸ ἐνστικτὸν τῆς καθαριότητος.

Ἀφ' ὅτου συνελήφθη ὑπὸ τῶν κυνηγῶν, ἐκ φόβου ἀναμφόβως μὴ και αὐθις ἐμπέσῃ εἰς χεῖρας των, μόνον ἐν ἀπολύτῳ ἀνάγκῃ ἐξήρχετο τῆς κατοικίας του και ὅσον ἐνστικτὸν ὀλιγώτερον ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὰ περίξ τοῦ φαιοῦ γηλόφου, σπανίως ἐκτιθέμενος εἰς μακρὰν ἀπόστασιν και τοῦτο ὅτε ἦτο ἠναγκασμένος νὰ εὐχῆ ὅτι ἐζήτει. Ἐὰν δὲν ἐφοβεῖτο τὸν ἀνθρώπον και δὲν ἐφρόντιζε ν' ἀποφύγῃ τὴν

ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Έχουν και τὰ ζῶα παραδόσεις κ. Δαμαλά;

Ὁ κ. Μύλλερ διατείνεται ὅτι και εἰς τὰ ζῶα ὑπάρχουν παραδόσεις ὅπως και εἰς τοὺς ἀνθρώπους· ἀναφέρει δὲ τὸ ἑξῆς γεγονός: αἱ μέλισσαι, αἱ ἄνευ κέντρου, ἐκ τοῦ γένους *Melipua* και *Trigona* κατασκευάζουσι τὰς κυψέλας των, ὅταν ὑπάρχη, ἐννοεῖται θέσις, ὀριζοντίως και εἰς μίαν σειρὰν μόνον, παρετήρησεν ὁ Μύλλερ ὅτι μία κοινωνία τοιούτων μελισσῶν ἔκτισε τὰς κυψέλας τῆς εἰς ἓνα κοίλωμα μεγάλου τίνος δένδρου καθ' ὅπως ἀνωμαλον τρόπον και ἀνταποκρινόμενον εἰς τὴν ἀνωμαλίαν τοῦ κοιλώματος· μετέφερε δὲ τὴν φωλεὰν ταύτην εἰς τὴν οἰκίαν του και τὴν ἔθεσε πλησίον ἄλλων κυψελῶν μελισσῶν τοῦ αὐτοῦ εἴδους ἔχουσῶν τὰς κυψέλας των καθ' ὀριζοντίαν τάξιν· ἀφοῦ παρῆλθεν ἐν ἔτος και ἀπέθανον αἱ μέλισσαι αἱ κτίσασαι τὰς ἀνωμάλους κυψέλας εἰς τὸ κοίλωμα τοῦ δένδρου, ἡ διαδεχθεῖσα αὐτὰς νέα γενεὰ ἐξηκολούθει νὰ κτίζη πάντοτε κυψέλας ἀτάκτως διατεθειμένας και οὐχὶ ὀριζοντίως, ἀν και ὑπῆρχε ἐλεύθερος πλέον τόπος, και μολονότι ἔζων πλησίον τοῦ αὐτοῦ εἴδους μελισσῶν, πάντοτε διατηρουσῶν τὴν ὀριζόντιον τάξιν τῶν κυψελῶν.

Εἶνε περιέργων και σπουδαῖον τὸ γεγονός τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἀφ' ἐνὸς μὲν δύναται ἐναργῶς νὰ μᾶς δεῖξη πῶς τυχαῖαι περιστάσεις ἀλλάζουσι τὰ συστήματα ἐνὸς ζώου πρὸς ὀφέλειαν ἢ βλάβην του, ἀνεξαρτήτως πλέον τοῦ λόγου, ὁ-

προσέγγισίν του, μέριμνά του θὰ ἦτο ἡ ἐξεύρεσις τῆς τροφῆς του. Ἐτυχῶς δὲν ἦτο δύσκολος, διότι τὸ σῶμά του, ἀπὸ πολλοῦ συνειθισμένον εἰς τὰς στερήσεις, ἤρκειτο και εἰς τὸ ὀλίγον. Μερικὰ ἄγρια μῆλα ἢ ἀπίδια, καρποὶ τῆς κρυνέας ἢ λεπτοκάρυα, ἤρκουσι νὰ δαμάσωσι τὴν πείναν του. Ὅτε τῷ ἔλειπον οἱ καρποὶ, ἤρκειτο εἰς μαλακὴν τινα ρίζαν ἢ εἰς τὸ στέγρον δένδρων τινῶν ὅπερ ἐξῆγε κάτωθεν τοῦ φλοιοῦ αὐτῶν. Ἐπίσης εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του κάστανά και κόμμιον τῆς ἀγριοκερασιάς.

Ὁ οὐρανίσκος του εἶχε συνειθίσει εἰς τὴν στρυφνότητα και τὴν πικρίαν τῶν ἀγρίων καρπῶν· διεφιλονεῖαι τοῖς μοινοῖς τὸν καρπὸν τῆς δρυός· μὲ μίαν δρᾶκα βαλανιδίων ἐγευματίζεν ἐξαιρετὰ· δὲν περιεφρόνει και αὐτὰ ἔτι τὰ φυκοειδῆ χόρτα ἄπερ τῷ ἐφαίνοντο εὐάρεστα εἰς τὴν γεῦσιν. Ταῦτα ἦσαν ἡ τακτικὴ τροφή του. Ἄλλ' εἶχε και τὰς ἐκτάκτους, ὡς φέρ' εἶπεν, τὰ ὡά και τὰ νεογνά, ἄπερ εὕρισκεν ἐν ταῖς φωλεαῖς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἐρώτων τῶν πιτηνῶν, τοὺς κονίλους οὓς συνελάμβανεν ἐν τῇ φωλεᾷ των, τὰ πτηνὰ ἄπερ ἐκυνήγει μετὰ θαυμασίας δεξιότητος και εὐκαμψίας και ἄπερ κατῶρθον νὰ συλλαμβάνη, τέλος πάντα τὰ ζῶα ὅσα περιέπιπτον εἰς χεῖράς του, ἐνίοτε δὲ και τὰ ὑπὸ τῶν σαρχοβόρων καταλειπόμενα και αἰμάσσοντα λειψάνα. Ὅτε δὲν ἐπέινα, ἔψηνεν ἢ μάλλον ἐξήραινεν τὸ κρέας εἰς τὸν ἥλιον, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔτρωγε τὰς αἰμασσούσας ἔτι νωπὰς σάρκας· τοῦτο δὲ κατ' ἀνάγκην

στις προσεκάλεσε τὴν ἀλλαγὴν ταύτην, και ἀφ' ἐτέρου μᾶς παρουσιάζει μίαν ἀναλογίαν παρομοίων ἀπλῶν ψυχικῶν φαινομένων ὑπαρχόντων παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, καθ' ἃ δηλαδὴ λαοὶ τινεὶ ἐμμένουσιν εἰς τὰ πάτρια ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον εἴτε ὅτι ἀφορᾷ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τῶν οἰκιῶν, ἢ τὸν λοιπὸν κοινωνικὸν βίον, μολονότι ἠλλαξαν τόπους και συγχρωτίζονται μὲ ἄλλους λαοὺς.

Πολιτικὴ ἐπίδρασις κομήτου ἐν Κίνα.

Ὁ τελευταῖον φανεὶς μέγας κομήτης ἐν Κίνα ἔπαυσε και διώρισεν τόσους δημοσίους ὑπαλλήλους, ὅσους δύναται εἰς ἑλλην πρωθυπουργὸς νὰ παύσῃ και νὰ διορίσῃ, ἅμα φανῆ ὡς κομήτης εἰς τὸν κυβερνητικὸν οὐρανὸν τῆς Ἑλλάδος.

Οἱ Κινέζοι, οἱ πατέρες τῆς Ἀστρονομίας, δυστυχῶς σήμερον οὔτε ἐγγονοὶ πλέον τῆς ἐπιστήμης ταύτης δὲν εἶνε, και παρεξηγοῦν πολὺ τὰ οὐράνια φαινόμενα.

Οὕτω κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ τελευταίου κομήτου κατελήφθησαν ὑπὸ τρόμου φρονούντες ὅτι ἡ οὐρὰ τοῦ κομήτου εἶνε μία σπάθη ἐπικρεμαμένη ἐπὶ τοῦ κράτους των ὡς σπάθη Δαμοκλέους, και τὴν ὁποῖαν ἔστειλεν ὁ Θεὸς διὰ νὰ τοὺς ὑποδείξῃ, ὅτι ἐπίκεινται μεγάλαι δυστυχίαι εἰς τὴν Κίνα. Οἱ δυστυχεῖς Κινέζοι καθ' ὅλην τὴν νύκτα δὲν ἀπεχώριζον τοὺς λοξοὺς ὀφθαλμοὺς των ἀπὸ τοῦ κομήτου λαβόντος σχεδὸν παράλληλον μὲ τὴν ρίνα των διεύθυνσιν, ἀπελιθώθησαν, μετεβλήθησαν εἰς βᾶζα ἐκ τοῦ φόβου των πλέον. Ὁ αὐτοκράτωρ εὕρισκετο ἐν μεγίστῃ ἀμηχανίᾳ· συνεκάλεσε συμβούλια ἐπὶ συμβουλίῶν περὶ τοῦ τί ποιητέον, ἐπὶ τέλους ἐκδίδει ἐν αὐτοκρατορικῶν διάταγμα, ὅπερ ἔλεγεν, ὅτι ὁ κομήτης σημαίνει, ὅτι οἱ ὑπάλληλοι τοῦ κράτους ἤμέλησαν νὰ πληροφορήσωσι τὸν αὐτοκράτορα περὶ τῶν δυστυχιῶν ἃς ὑφίσταται ὁ λαὸς, και ἐπομένως ἐστάλη παρὰ

ἔπραττε, διότι ἐξαιρέσει τῶν ξύλων οὐδὲν ἕτερον ἐκ τῶν ἀναγκαίων διεθέτε διὰ νὰ ἀνάψῃ πυρὰν.

Τὴν νύκτα ἐκοιμάτο ἐπὶ πτερίδων ἢ ξηρῶν φύλλων, ἄπερ συνήθροισεν ἐκ τοῦ δάσους και δι' ὧν ἔστρωσε κλίνην ἐν τινὶ γωνίᾳ τοῦ σπηλαίου.

Τὴν ἡμέραν ὅτε δὲν εἶχεν ἐνάγκην νὰ ἐξέλθῃ ἔμενε ἐξηπλωμένος ἢ ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ χορτοστρώτου ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἀκίνητος, μὲ ἡμικλειστοὺς ὀφθαλμοὺς, προσηλωμένους ἐπὶ τῆς φωτεινῆς γραμμῆς, ἥτις κατήρχετο ἀπὸ ὑψηλᾶ, ἐφαίνετο δὲ ἐν ἐκστάσει. Ἄλλὰ πάντοτε ἦν ἐν ρεμβασμῷ.

Οἶμοι! Τί ἡδύνατο νὰ σκέπτηται ὁ δυστυχὴς; Τὸ παρελθόν, τὰ ἔτη τῆς νεότητός του, τὰ δεινὰ του, ἢ ἐκείνους, εἰς οὓς ὄφειλε τὴν φοβερὰν ὑπαρξίν του; Ἴσως ἐσκέπτετο τὴν μητέρα του. Ἐπρεπε νὰ ἐνθυμῆται. Ἐπειτα δὲ τίς δύναται νὰ εἶπῃ ὅτι ἐν τῇ ἀγανεί και αἰωνίᾳ μοναξίᾳ του δὲν ἡδύνατο νὰ σκέπτηται, δὲν ἀπεπειρᾶτο νὰ διαρρήξῃ τὸν πέπλον τοῦ μέλλοντος;

Πόσα πράγματα τεθαμμένα, ἀπωλεσθέντα, ἔπρεπε νὰ ὑπάρχωσιν ἐν αὐτῷ, χωρὶς νὰ δύνανται νὰ ἀποκαλυφθῶσιν! Ἐν μὲν τῇ καρδίᾳ του θησαυροὶ περιπαθείας, τρυφερότητος, ἀφοσιώσεως, ἐν δὲ τῷ πνεύματί του τὸ ἀπόρητον τοῦ παρελθόντος.

Εἰς ἐτέραν γωνίαν τοῦ σπηλαίου, ὑπῆρχε τυφέκιον δίκροτον κατασκουριασμένον, ὅπερ εἶχεν εὕρει ἐντὸς τοῦ δάσους. Τὸ πυροβόλον τοῦτο βεβαίως ἀνῆκεν εἰς λαθροθῆραν τινὰ,

τοῦ Θεοῦ ὡς σύμβολον ἐκδικήσεως κατὰ τῶν ἀναξίων ἀρχόντων τοῦ οὐρανοῦ κράτους του. Διατάσσει τὴν παῦσιν ὅλων τῶν ὑπαλλήλων καὶ αὐστηρὰν ἀνάκρισιν ὅλων τῶν κλάδων τῆς ὑπηρεσίας, καὶ διορίζει νέους ὑπαλλήλους.

Ἐὰν κατὰ γραμμὴν τεθῶσιν οἱ Παυσανίαί Κινέζοι, θὰ ἀποτελέσωσιν ἴσως μῆκος μεγαλειότερον τοῦ μήκους τοῦ κομήτου.

Αὐτὴν τὴν φοβεράν κίνησιν τῶν ὑπαλλήλων ἐπέφερον ὁ κομήτης εἰς τὸ Οὐράνιον κράτος, ἀναγκάσας πολλοὺς Κινέζους νὰ περιπλανῶνται ὡς δορυφόροι κομήται (μὲ τὴν κόμην των ἐν εἴδει οὐράς) τοῦ ἀληθοῦς κομήτου εἰς τὰς ἀγανεῖς ἐκτάσεις τοῦ Οὐρανοῦ κράτους των.

Κύριε Αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας! ἐπεθύμουν νὰ εἶχα ἓνα ὠραῖο βάζο τῆς πατρίδος σου, παρὰ τὰ μυαλά σου.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Ἐν χαρτοπαικτικῷ :

Παίζεται ἑκαρτέ.

Δύο παίζεται συνάπτουν ζωηρὸν διάλογον :

—Κύριε !

—Τί θέλετε ;

—Ἐκλέψατε !

—Ἐγώ ;

—Μάλιστα !

—Λοιπὸν θέλετε νὰ μὲ καταστρέψητε ;

—Ὅχι, νὰ τὰ μοιράσουμε.

Ἐν τῷ δικαστηρίῳ

Ὁ Πρόεδρος πρὸς τὸν μάρτυρα :

—Τί ἐπαγγέλλεσαι ;

Ὁ μάρτυς πρὸς τὸν Πρόεδρον :

—Βαγαμπόντεν τῷ ἐξωτερικῷ !

(Ἱστορικόν).

Πατὴρ κλαίεται εἰς ἓνα τῶν ἐπιστηθίων φίλων του διὰ τὴν διαγωγὴν του υἱοῦ του.

—Μὰ δὲν τοῦκανες διόλου παρατηρήσεις ;

—Καὶ παίρνει ἀπὸ λόγια; Δὲν ἀκούει παρὰ βλάκας . . Ἄν θέλῃς μίλησέ του.

Ἡ Σοφοῦλα μὲ τὴν μητέρα της εἰς τὰ Χαφτεία περιπατοῦσα τὴν κυριακὴν, ἀφίνει αἰφνιδίως ψιλὴν κραυγὴν

—Τί τρέχει, τῆς λέγει ἡ μαμὰ της.

—Δὲν βλέπεις, ἓνας ἀχρεῖος μὲ τσίμπησε.

—Καὶ τί μὲ μέλει; Ἐμένα, ἀφοῦ εἶσαι ἄπανδρεμένη ;

—Μ' ἀγαπᾷς τρελλὰ, Ψιψιψικά μου ;

—Ἄν σ' ἀγαπῶ Πισπιρούνη μου ;

—Βέβαια, τώρα ποῦμεθα νιόπανδροι, τὸ καταλαμβάνω ἀλλὰ αὔριον, νὰ τύχη καὶ ἄπεθάνω . . . τσοῦπ, θὰ πάρῃς ἄλλοινα.

—Ὄ ! τί ζουλιάρης ! Σοῦ λέγω πῶς δὲν θ' ἀγαπήσω ἄλλοινα ἀπὸ σένα.

—Ὄμ.

—Ἐ ! πέθανε λοιπὸν, καὶ θὰ δῆς.

ὅστις καταλήφθῃς ὑπὸ τῶν φυλάκων εἶχε ρίψει αὐτὸ ἐντὸς βράτου. Ὁ δρομεὺς τῶν δασῶν πολλάκις παρέστη μακρόθεν εἰς θύραν, εἶχεν ἀκούσει τὰς ἐκπυροσκορητικὰς καὶ εἶδε πίπτον τὸ θήραμα· ἐγνώριζεν ἄρα τὴν χρῆσιν τοῦ πυροβόλου· ἐπὶ πολὺ εἶχε μελετήσει τὸν μηχανισμόν αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον κατέστη ἰδιοκτησία του, ἀλλὰ μὴ ἔχων πυρίτιδα, βολὴν, καψύλια δὲν μετεχειρίσθη ποτὲ αὐτό.

Ἡμέραν τινὰ εἶχεν εὖρει ἀκόμη ἐντὸς ἀτραποῦ μάχαιραν θηρευτικὴν καὶ μετὰ τινὰ χρόνον παλαιὸν κάλαθον λησμονηθέντα ἐντὸς ἀδένδρου τόπου. Ἐλλείψει ἄλλων εὐνόητον ὅτι ἡ μάχαιρα πολὺ τοῦ ἐχρησίμευεν. Ὅσον δὲ διὰ τὸν κάλαθον, τοῦ ἐχρησίμευσεν ὡς δεῖγμα πρὸς κατασκευὴν καὶ ἄλλων διαφόρου μεγέθους, ὅπου ἔβαζε τὰς προμηθείας του. Ἐντὸς τοῦ σπηλαίου ὑπῆρχε σωρὸς μετασχηματισθεῖς εἰς σιταποθήκην. Ἐκάστη κοιλότης ἐχρησίμευεν ὡς κιβώτιον ἢ ἀρμάριον. Πλησίον σωροῦ λεπτοκαρῶν σωρὸς δρυοβαλάνων, καρῶν, παντοίων ὀπωρικῶν, τῶν μὲν πρασίνων, τῶν δὲ ἀποξηρανθέντων ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, καστάνων, δέσμη ριζῶν χόρτου. Ὀλίγα βήματα μακρὰν τῆς κατοικίας του εἶχε κατασκευάσει μικρὸν περίβολον ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἶχε ρίψει χιλιάδας κόχλων· ὁ δὲ γῆνιός οὗτος πνευμονίας ἦν μία τῶν εὐωχιῶν του. Πολλοὶ κατάρθουν νὰ διαφυγῶσιν, ἀλλὰ μικρὸν ἐκ τούτου ἀνησύχει, διότι ἂν δὲν συνελάμβανεν τούτους φεύγοντας ἡδύνατο εὐκόλως ν' ἀνεύ-

ρη ἐτέρους. Ἄπαντα ταῦτα συνηγμένα, κεκομμένα, ἦσαν αἱ τοῦ χειμῶνος προμήθειαι του.

Δὲν εἶχε μαντεύσει ὅτι, τοῦ χειμῶνος ἐλθόντος, ὅτε πῆγνυται, πάντα δὲ εἶνε κεκαλυμμένα ὑπὸ τῶν χιόνων, δὲν εὐρίσκειται τίποτε πλέον ἐντὸς τοῦ δάσους· οὐχί, δὲν εἶχε μαντεύσει τοῦτο, ἀλλὰ τὸ ἐγνώριζεν ἐκ πείρας, διότι ἀπ' ἧς ἐποχῆς ἔζη ἐν ἀγρία καταστάσει εἶχεν ἰδεῖ ἀνανεομένους πάσας τὰς ὥρας τοῦ ἔτους. Ἐνεκα τῶν προφυλάξεων, ἂς ἐλάβεν, ὅτε ἐποίει ἐκδρομὰς ἐντὸς τοῦ δάσους, πολλοὶ μῆνες παρῆλθον καὶ οὐδεὶς συνίντησεν ἢ παρετήρησεν αὐτόν.

Ἐν Μαρέιλ, ὡς προείπομεν, ἐνομιζέτο ὅτι εἶχεν ἐγκαταλείπει τὸ δάσος καὶ ὅτι μετέβη ἀλλαχοῦ ἵνα ζητήσῃ ἄσυλον. Ἄλλ' ἡμέραν τινὰ κατὰ νοέμβριον, κυνηγοὶ εὗρον αὐτὸν ἐξηπλωμένον ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ρουακίου, περὶ οὗ ὠμίλησαμεν.

Ἐχὼν τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκλεισμένους, κοιμώμενος ἢ βυθισμένος εἰς τινὰ τῶν ρεμβασμῶν του, δὲν εἶχεν ἀκούσει αὐτοὺς ἐλθόντας. Ὡς πάντοτε, ἀφοῦ ἐλούσθη, ἐξηπλώθη ἐκεῖ μετὰ πεποιθήσεως καὶ ἀταραξίας, διότι τὸ μέρος ἦν σκοτεινότερον, τὸ μᾶλλον ἔρημον τοῦ δάσους, εἰς τὸ ὁποῖον ποὺς ἀνθρώπινος οὐδέποτε ἐπάτησεν. Οἱ κυνηγοὶ ὀλίγα ἀπείχον ἀπ' αὐτοῦ βήματα, ὅτε ὁ κρότος κλάδου τινὸς τρίξας ὑπὸ τὸν πόδα προσέβαλε τὴν ἀκοὴν του. Ἐφρικίασεν, ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησεν ὅπως τὸ θῆριον ὅπερ φοβεῖται μὴ καταληφθῇ.

(ἀκολουθεῖ)